

הוא דשבת

א

ושבת הוא הכפל של כל ששת ימי החול. הכל בו בא בכפול; שני גושים, שתי נרות, לחם משנה (ל"ש). להורות כי שפע הקודש המופיע הוא ביום השבת, ביום הוא בא. ולא רק כפל בלבד אלא מכפל והלאה. יאזין חקר ולאין תכלית. בשבת קודש ההופעות זורמות בכ"כ שפע, עד שרץ היודעים אך להסתגל להנות מאור הקודש של שבת, מתמלאים במי חובות להיות כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק. "ונחך ד' תמיד והשביע וצמצמות נפשך ועצמותך יתליץ, והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא ייובו מימך" (תעיה נח, יא). כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי (תערים (שבת קיח, א).

הריבוי הנשגב המתרבה המופיע ובא ביום השבת לאין סוף ותכלית, איננו הריבוי המספרי ששנים הם יותר מאחד ושלושה יותר משנים וכן הלאה, אלא הריבוי הבלתי נפרד מהאחד הנעוץ בו והכלול בו והממלא מלאים שהאחד הוא הכל והכל הוא ממנו ובו. זהו יזא דשבת יזא דאחד וזהו ההתמם קלה. וכל מי שלא טעם טעם קודש מופלא זה הנטעם ביום שבת קודש לישראל עם קדושו עם מקדשי שביעי, וביחוד אלה השרידים צריקי וחסידי עליון מיחדי יחודיו לא יוכל לעמוד על רז נועם קדשו של היום הנפלא הלזה.

הזכור בחינת הקיומים החיוביים "זכור את יום השבת לקדשו" (שמות י"ח). והשמור בחינת הקיומים השליליים "לא תעשה כל מלאכה" (שם

שם, י) "וביום השביעי תשבוח". גם הם שניהם כאחד מתאחדים לרוא דאחד ושניהם חובקים זרועות עולמי עד. כי אף השמירה השלילית מתרוממת לחיובית ושניהם כאחד הזכור והשמור שבדיבור אחד נאמרו פעילים המה. שניהם פותחים את כל השערים וכל הדקיעים למען עין בעין יראו "כי אני הוא ואין אלהים עמדי" (שמות כג, יב). "אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים" (דברים לב, לב). ובמקום שנאמר שמור את יום השבת לקדשו, שם נאמר על כן צוך ד' אלהיך לעשות את יום השבת (דברים ה, יד), לאמר כי גם השמירה חיובית היא ופעילית לעשות את יום השבת.

וזו היא באמת ההפלאה של שבת קודש המיוחד לישראל. ביני ובין בני-ישראל אות היא לעולם כי ששת ימים עשה ד' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש (שמות לא, יז), ליסוד קודשה של השבת. שכשם ד'איהי שבת אתאחדת ברזא דאחד למשרי עלה רזא דאחד כן איהי אתיחדת ואתפרשת מסטרא אחרא וכל דינין מתעבדין מנה ואיהי אשתארת ביהודא דנהירו קדישא" (זהר תרומה קסג). ויחד עם כל נפלאות התגלותה ועמה כל העולמים וישראל עמא קדישא, היא משרשת אחרי מציאותם של שאר העמים לתעודת אחרי היבוי המספרי הנפרד, שאך בשלילה יסודו. שכן כל התחשבותו במה ששולל את המועט ממנו, ושבשביל כך אין למו כח לעמוד על סוד הנועם האלקי, חתומו של הקב"ה אמת (שבת נה, א) ד' אחד ושמו אחד. וכן יוצר הכל הוא, אתה הראת לדעת כי ד' הוא האלהים אין עוד מלבדו (דברים ה, לה). וגם רק לישראל יכיר וידעו כי ממנו היא מנוחתם ועל מנוחתם יקדישו את שמו הגדול, ובמנוחתם לא ישכנו עדלים, "כי לישראל עמך נתת באהבה לזרע יעקב אשר בם בחרת עם מקדשי שביעי כולם ישבעו ויתענוגו מטובך". כי